

VĚTRNÍK

Vydává MNV ve Vysokém nad Jizerou s aktivem kulturních pracovníků

Větrník - roč. IV. - č. 10 1971.

Vysoké n. Jiz. 30.9.1971.

Z e l í vysoké, horské, špičaté.

V rozhovoru při návštěvě v muzeu dne 15.8.1971 bylo nám přátelsky připomenuto, že jsme se o vysokém zelí na tři léta odmlčeli. Vskutku je tomu tak, a to mlčení bylo způsobeno několika příčinami, třebaže v došlechťování zelí bylo pokračováno a docílilo se už několika pozoruhodných výsledků.

Původně se mělo toto jedinečné zelí došlechtit na základně Ústavu experimentální botaniky ČSAV v Alšovicích - Dupandě. Protože však statut základny se zaměřuje na základní teoretický výzkum, byla další práce v tom směru zastavena. Aby ale úplně nebylo zmařeno úsilí tříletého došlechtování, ujal se pokračování František Halama z Alšovic se synem Ing. Františkem Halamou, který je vedoucím školního statku zahradnické školy učňovské ve Stádleci u Tábora.

Původ horského zelí je neznámý. Víme jen tolik, že se u nás pěstovalo od nepaměti. Pro jeho sadbu se chodilo zvláště na několik míst: do Vysokého nad Jizerou, do Železného Brodu a do Odolenovic na Turnovsku. Zelí, jako důležitý doplněk prosté stravy horáků, požívalo všeobecně ucty. Svědčí o tom mimo jiné i přes 200 let staré zápisy tržových smluv v starých gruntovních knihách při vrchnostech a v listovních okresních soudů: již tenkrát si i hospodáři na výměnku zajišťovali zelí. Uvádíme příslušný úryvek zápisu ze dne 8. září 1765 z Alšovic na Brodsku, kdy majitel Josef Kurbut postupuje svou chalupu čp. 8 v Alšovicích svému synu Eliášovi Kurbutovi: Vejmínek sobě činí prodávající, byt v domě až do obojích smrti a dva záhonky za struhou pro hlavatky sázení. "Hlavatka" - tak se říkalo horskému zelí - to je ostatně starším horákům známo.

Naše původní zelí mělo vyšší a silnější košťál, hlávka byla nápadně špičatého tvaru, vážila i 3 - 4 kg, s příznačně jasně červenou barvou. Pro konzum sloužila samotná hlávka a zbytek se zkrmil dobytku: košťály se krouhaly na kruhadlech a vařily, ve směsi se řezankou se zkrmily i zelné listy pod hlávkou. Krmivo nepůsobilo dobytku zažívací potíže, naopak, je rád přijímal jako změnu v krmení.

Časem docházelo k znehodnocení zelí, a to především proto, že při pěstování semen nebyla dodržena žádoucí isolační vzdálenost semenných rostlin. Pravděpodobně se v blízkosti pěstovala na semeno jiná košťálovina - na př. hlávková kapusta. Nasvědčují tomu okolnosti, že při došlechtovacích zásazích a procedurách se vysítily různé klony zelí, které svými morfologickými znaky hlávkovou kapustu připomínají. A protože červená barva při našem zelí je dominantní, pozorovali pěstitelé, a i laici, že se ztrácela ona typická červenost a mimo to, že byla narušena i špičatost hlávky. Na některých klonech se při došlechtování dokonce objevila kadeřavost a bublinatost listů. Nepříznivě byl postupem času ovlivňován též kořenový systém zelí, snižována jeho mohutnost a pevnost.

Výběry rostlin na semeno z normálního porostu nutno provádět tak, aby byla dodržena jasně červená barva, osobitá špičatost, a aby vrchní listy hlávky byly červené a nervatura u dalších listů aby byla také červená a nebo měla aspoň nádech červeného zbarvení, ale nikdy nesmí být bělavé a nebo nazelenalé. Horské zelí musí dobře kotvit v půdě, proto je třeba mít na zřeteli co největší, nejmohutnější a nejhušší kořání, aby se mu dařilo i na horských, větrných pozemcích. Horáci ostatně sami o něm tvrdí, že má rádo slunce a vítr.

Při výsadbě sazeček na semeno je nejvyšší nutné dodržeti izolační vzdálenost, která je při semenaření žádoucí: to znamená, že mezi domy a lesy nejméně 500 m, na rovině, v terénu málo a nedostatečně členěném, 2.000 metrů. Jen tak zabráníme nežádoucímu sprášení.

Těmito opatřeními pomohou pěstitelé šlechtitelům zachránit horské zelí od úplného znehodnocení.

Bylo by velikým úspěchem, kdyby se podařilo vyšlechtiti toto zelí s nižším a slabším koštěm, s hlávkou dostatečně velikou a nápadně špičatou, jasně červené barvy jak v čepelích listů, tak v nervatuře a až do nitra hlávky. Osa koštělu by neměla sahát hluboko do hlávky. To jsou jen vnější znaky. Horské zelí musí si zachovat mimo to svou osobitou kvalitu, totiž zvláštní jemnost a chuť, vlastnosti, kterými se vysocké - horské zelí liší od ostatních pěstovaných odrůd červeného zelí.

Sebráno bylo původně 30 vzorků a vyseto k základním pokusům na 30 políčkách. Všichni dárce mají zásluhu o provedení pokusu a o došlechtění, které bez jejich pomoci nebylo uskutečnitelné. Jsou to ti to:

Z Vysokého nad Jizerou : Petr Nečásek, Vladimír Rón a Miroslav Suchánek.

Ze Sklenářic : Ladislav Metelka, Josef Tomeš a Oldřich Metelka.

Z Roprachtic : Josef Holubec, František Hubař a František Palas.

Ze Staré Vsi : Stanislav Kobr, Petr Slavík a Josef Hajský.

Z Vojtěšic : Vojtěch Hnyk.

Z Končín : Josef Pohořalý, známý ovocnář.

Ze Semil : František Křapka.

Ze Sytové : Jiříčka.

Z Helkovic : Nosek.

Z Pasek n. Jíz. : Stanislav Metelka.

Ze Tříčce : Slavík - 2 vzorky.

Z Odolenovic : Škoda - 2 vzorky.

Ze Žel. Brodu : 1 vzorek.

Z Alšovic : 1 vzorek.

Z JZD Frýdštejn, Jenišovice, Záhoří - po jednom vzorku.

Někteří připojili k daru semen ještě přátelská slova dopisu, s opravdu upřímným zájmem se k akci přihlásil pravnuke učitelského pomocníka z Raisova Pozdětína v "Zapadlých vlastencích" - Stanislav Metelka z Pasek. Je tedy okruh milovníků "vysockého zelí" široký a ti všichni jistě budou propagovat pěstování a konzum této horácké lahůdky.

R e c e p t y pro naše kuchařky.

Naše zelí se může podávat ve formě salátu a budete si to určitě pochvalovat.

Tedy :

1. Zelíný salát pro 2 osoby.

Zelí se jemně nakrájí, žádná voda se nepřidává, protože zelenina pustí vodu sama. Přísady: 1 lžíce oleje, půl kávové lžičky soli, asi kávovou lžičku cukru, kávovou lžičku octa nebo citronové šťávy, 1 menší cibule a trochu pepře. Vidličkou Nerez se vše promíchá a nechá 20 až 30 minut odležet.

2. Zelíný salát z kysaného zelí.

Kysané zelí pokrájíme na drobno, přidáme olej, cukr, cibulku, sůl /nálev zelí nesláváme /. Do takto připraveného salátu můžeme přistrouhat syrovou mrkev, jablko, a křen. Chutná dobře také s majonézou.

3. Dušené zelí k masu.

Zelí jemně nakrájíme, dáme do kastrolu, maličko zalejeme vodou, dáme asi 5 kostek cukru, maličko zalejeme vodou, trochu kmínu, jemně nakrájenou cibulku a necháme dusit. Když je zelí skoro měkké, přidáme sůl, po případě nastrouháme jablko a naпослед ocet nebo citronovou šťávu. Před dušením dáme buďto lžici sádla nebo rozpuštěné slaniny. Chutnější a také vzhlednější je zelí, které se dusí v ledeckém hrnku.

4. Moravské zelí. Dělá se podobně, jenže během dušení se udělá světlá cibulová jíška z hladké mouky na oleji, která se do zelí zaváří.

P o z n á m k a :

Má-li se u červeného zelí udržet pěkná červená barva, musí se dávat sůl a ocet až nakonec. Zásadně krájíme nebo strouháme náčiním značky Nerez! Tím se uchovávají v zelenině všechny vitamíny.

Přejeme si, abychom svými řádky přátelům vysockého zelí prospěli, a tím se jim i zavděčili.

V Alšovicích - Turnově II dne 31. srpna 1971.

František Halama
z Alšovic
a Miloš Halama z Turnova II.

Jak se na Vysocku učili jíst hadule.

Houby letos na Vysocku nerostly, nerostou a zdá se, že už neporostou. A tak houbařům nezbývá než vzpomínat na minulé lepší časy.

Před první světovou válkou se na Vysocku sbíralo jen několik druhů hub, většinou hřibovitých: hřib obecný, křemenák / v obou družích /, pak kozák a někdy i podhříbek, čímž byl míněn suchohřib hnědý. Jinak platilo staré pravidlo: Co má naspodu čárky, to neber! To jsou jedovaté hadule, prašivky, vochomůrky, prostě jedovatiny! Výjimku dělaly jen lišky a ryzce.

Největší znalci a odvažlivci sbírali ještě dva druhy holubinek / chutnou a namodralou /, voňatka - opěnky a výjimečně i václavky.

Snad tehdy ani větší znalosti nebyly potřebné; snad hub bylo opravdu více a houbařů méně. Svědčily by o tom různé zkačky, jak ten našel "V šachtách" jiný u Mlejnů či v "Drábských pecích" tolik hřibů, že je musel odnést ve spodkách nebo poslat domů kluka pro nůši a pod.

Ovšem nevím. Už tenkrát za mého dětství to byly vzpomínky dvacet, třicet let staré, doprovázené známým povzdechem: "Depa dnes - ! Dřiu do bejvalo řibů". Jako rybářská a myslivecká, existuje totiž i latina houbařská, ke které je nutno v našem případě přičíst i speciální vysocké "culení".

Ale k věci: V r. 1913 byl můj otec, inž. František Vodseďálek, rodem od "starů" ve Staré Vsi, čp. 10 na houbařském kursu, který pořádal v Lomnici učitel Bezděk, jeden z prvních propagátorů praktického houbařství na vědeckém podkladě u nás. Z tohoto týdenního kursu přivezl otec pravé zázraky: kromě Bezděkových pouček i dvě kouzelné knihy s barevnými ilustracemi a to "Houby jedlé a jim podobné jedovaté" od Bezděka a Lunáčka - a kapesní klíč Dr. Jana Macků "Český houbař".

A tak jsme se dozvěděli tehdy, že jedlých druhů hub jsou snad stovky, kdežto jedovatých jen desítky, že je několik jedlých druhů muchomůrek a desítky jedlých holubinek nemluvě o jedlých houbách z rodu podivných, pro nás neznámých jmen, jako jsou třeba čirůvka, strmělky, slizáky, čechratky, a nevím co ještě.

Přišla válka a získané znalosti se náramně hodily. Jíst nebylo co, a tak otec se starým Slávkem / starovesským zahradníkem /, nakládali pětilitrové láhve hub do octa a do soli a sušili celé pytle k nemalému údivu a posměchu místních občanů.

Pokud se pamatuji, první z Vysockého, kdo pochopil, že na otcově houbařském novotaření přece jen něco je, byla teta Anežka Nosálová, vysocká pekařka. Jako živnostnice neměla mnoho času a tak navštěvovala nejbližší lesíky u Koziny a pak vysocký park. Od Koziny nosila především košíky klouzku sličného / modřínového /, pro který se ujal lidový název "verpánek", z parku pak množství katmanek / dnes muchomůrka pošvatá /, čechratek, holubinek a pýchavek.

Od tety Anežky se některé zákaznice naučily znát alespoň verpánek, který se dnes už všeobecně sbírá. Ale ne všichni příbuzní byli takovými vděčnými žáky.

Strýc Josef Ron od nemocnice jako pravý vysocký "paličák" kategoricky prohlásil, že on nikdy žádné hadule jíst nebude, ať si třeba tu růžovku vychvaluje jak chceme. Odpomoc byla snadná. Když strýc přinesl košík hříbků, přinesli jsme my růžovky, smluvili se s tetou Františkou, hříbky se konservovaly a naše hadule s vájíčky šly na stůl. Všem chutnaly, zvláště strýcovi, který nestačil zdůrazňovat "že hříby jsou holt hříby." Řekli jsme mu sice až druhý den co vlastně jedl, ale přesto strýc musel vyběhnout ven a vrátil se celý bleďý až za hodnou chvíli. Bratranec Franta dostal pro jistotu hned jednu za ucho, ačkoliv byl nevinný jako lilie. Tak jsem se poprvé dozvěděl, jaká je síla předsudku a autosugesce.

Ovšem, co strýc Ron vyhodil dveřmi, vrátilo se mu oknem. Jeho zeť Josef Patočka byl mezi prvními, kdo si opatřil " Českého houbáře ". A tak hadule zvítězily nakonec i u Raň.

"Český houbář", jehož autor Dr. Jan Macků by se byl letos dožil devadesátilet-zahájil tehdy po první světové válce na Vysocku své vítězné tažení. Užívali ho nejen místní učitelé, ale i mnozí jipí; z prázdninových návštěvníků, pokud se pamatují, na př. básník Viktor Dyk, Dr. Vodseďálek z Roudnice, prof. Frant. Janda z Brna, spisovatel Zdeněk Ron a t.d.

Není snadné zjistit, kolik znalosti nových jedlých druhů zůstalo a přibýlo mezi lidmi po více než padesáti letech.

Mám dojem, že všeobecně se dnes sbírá modrák / kovář /, považovaný tehdy často za satana, dále klouzky a různé druhy podhříbků. Oblíbená je i růžovka a různé druhy holubinek. Méně se sbírají slizáky, muchomůrky pošváté a tuhé / šedivky / čechratky, sluky, pýchavky a konečně poměrně vzácné / na Vysocku / bedly a žampiony.

Ovšem až na letošek, kdy se nesbírá vůbec nic, poněvadž nic neroste. A tak mé vyprávění můžete klidně považovat jen za pohádky o tom, jak houby kdysi na Vysocku růstávaly.

Snad jen ti, kdo mají ještě loňské nebo předloňské zásoby nasušených hub mi uvěří, že jsem jen tak docela neculil. A těm také přeji šťastný a veselý štědrý večerní hubník!

Živan Vodseďálek.

Měsíc na draka.

Nápis, jak je vidno, je dvojnásobný. Jednak argotový, značící, že letošní září, pokud jde o počasí, nestálo za mnoho, a jednak konstatující, že tento měsíc je příhodný pro pouštění draka. A jsme u toho. U draka tak před šedesáti léty.

To nám, tehdejší pánům klukům, nastaly starosti se sháněním úhrady krejcarového rozpočtu na zakoupení potřebného materiálu. / Dnešní mládež oplývající nezřídkou i stokerunou to sotva kdy pochopí. / Rákoska od kupce 2 krejcary, arch balícího papíru 2 krejcary, 2 lajsinky od truhláře, jedna kratší, jedna delší, někdy zadarmo, lžice ševcovského popu, dodnes si vybavuji jeho ostře nakyslý pach! Zadarmo nekonečné metry špagátu se zpravidla schrástily z domácího inventáře. Když to bylo všechno pohromadě, začalo se, dnešními slovy řečeno, s montáží draka.

Delší lajsinka se na horním konci zahrotila / pro měkčí přistání v případě havarie / a pod hrotem se přibila rákoska v polovici její déli. Ta se napjala do luku, na koncích se spojila kratší lajsinkou, která tak tvořila s tou delší kříž, a dvěma provázky napjatými k dolnímu konci lajsinky. Tak vznikla kostra hruškovitého tvaru, která se potáhla napjatým papírem, jehož konce se na obvodu zahnulý a zalepily. Drakovi se pak namalovaly uděsné oči s řasami ala Lolobrigida a široce rozchechtaná usta od ucha k uchu s tesáky hodnými nebožtíka Fernandela.

Pak přišlo to nejdůležitější; je-li drak správně vyvážen. Od hrotu ke konci a od obou ramen rákosky se křížem přivázal nenapjatý provázek, a když se drak za ně zvedl, musil ležet rovně, bez výkyvu ke straně. Ve styčném bodě těchto provázků se pak přivázal dlouhý vodící provázek, čím delší, tím lepší. Mívali jsme ho navinutý do klubka na podélším klacku, který jsme zapichovali do země, když drak už bezpečně brázdil vzdušný oceán a nás záblý ruce. Pan poštovník Vančura měl na to veliký naviják na kliku. Však také míval draka až někde nad Roztokama, jak jsme my kluci odhadovali. Nebylo ho ani vidět; jen špagát ztrácející se ve vzduchu, a pak už nic.

Ale musím se vrátit k rozdělané montáži. K drakovi ovšem patřil také ocas. Nesměl být ani příliš dlouhý, ani příliš krátký. Buď by se těžko vznášel anebo sebou trhavě mrskal ze strany na stranu. Byl to podélší provázek, na němž byly navázány papírky složené do harmoničky. Na konci ocasu byl bohatý štrapec také z papírků. Kdo byl obdařen zvláštní milostí a dostal se u pana Patočky knihaře k pestrobarevným odřezkům z předsázek, byl unešen blahem.

No, a pak se šlo s bušícím srdcem do terénu za příčinou prvního zkušebního letu. Vyhoup-li se drak ladně do výše, a stoupal svižně jako šíp stále výš a výš, nadmuli jsme se pýchou až nám kšandy praskaly. Bylo vyhráno. Horší bylo, když sebou začal nervosně pytlíkovat ze strany na stranu a nakonec pak bujně rotovat kolem vlastní osy,

což neodvratně končilo bleskovým sešvihem do oranice, s trochu tvrdším přistáním. Jen to zabrnělo. Když to lajsinky vydržely, bylo dobře. Měly-li frakturu, šlo se schlíple domů a muselo se začít znova.

Jako ve všem, i zde se objevili novátoři s různými škatulemi a krychlemi místo klasického tvaru draka. No, lítalo to taky, ale nebylo to ono. Drak je drak. Karel Markesů měl zase obrovského plátěného orla, jako visíval na c.k. úřady a nad trafikami. Když se majestátně zvedal do výše bylo to impozantní i hrozné, že všechno drobné létající ptactvo fofrem emigrovalo do sousedního okolí.

Když už jsme měli všechny draky bezpečně v povětří, a špagáty zakotveny v zemi, vykonávali jsme si zdvořilostní návštěvy, zkoušeli " jaký kdo má tah " a dílem je chválili dílem haněli a vůbec. Našli se mezi námi ovšem i drakoví piráti, kteří předstírajíce lícoměrně prubírunk tahu, přeshmikli nám špagát jen to fíklo. S drakem, tot se ví, mocně zalomcovalo, v užase se zachvěl, a ve strachu z věcí příštích nevěřičně kýváje hlavou hroutil se zvolna k zemi.

Drak v povětří a my na zemi, hra tedy vlastně končila. Co dělat? Posílali jsme tedy drakovi po provázku psaníčka. Nakonec z toho byla skoro nuda, zvlášť, když se ani neudála nějaká zvlášť komplikovanější havárie. A tak se zdá, že na celém tom dračím podniky nejzajímavější a nejnapínavější bylo to jeho zrození a to všechno kolem toho.

Proto, milá dnešní mužská mládeži, když vás tak vidím, jak si z papírnictví odnášíte už hotové draky, vězte, že vám to kor nic nezávidím. Naopak moc a moc vás lituji; vždyť, zatrací kluci, to nejkrásnější z měsíce na draka jste si nechali ujit.

A vy, vážení tatínkové nebo i dědečkové dnešních pánů kluků, což abyste to znovu zkusili sami? Nic horšího se nemůže stát, než že se vám to třeba už nepovede. Ale i tak nebude to nakonec marné. Zbude vám aspoň ta rákoska.

Prokop Hásek.

Ze zápisů Františka Housy, písmáka ze Staré Vsi.

28. července 1897 začalo pršet a přšlo 36 hodin v jedné tůře. Vody se velmi rozvodnily. Silnice byla přeterhaná od Kamenných mlýnů až na Svárov. Na Tanvaldě vzalo jez, potrhalo nebo zaneslo struky vod továren. Domy podemlelo, mosty, pilíře potrhalo. Pod železným mostem vzalo lávku, u Kamenných mlýnů druhou, most vzalo u Mezivodí, ostatní potrhalo. U navarovské továrny vzalo též most. Na Svárově Ducháčkovi kupci vzalo štokový dům se vším. V haratickém mlýně zůstal chléb ve dvou pecích a přes 200 pytlů mouky zůstalo ve vodě. Od Plavu za tunelem k Návarovu potrhalo ten den telegrafy a telefonny, pošty a dráha jsou bez činnosti. Za Brod a Jablonec se nejezdilo. Jelo se pod Navarov a odtud se musilo pěšky přejít a potom se zas mohlo po dráze. Pod Navarovem platili dělníkům 15 kr na hodinu. V Českém Jablonci byli pionýři a v Pasekách v papírně a na Novém Světě. Stavěli most. Odtud šli do Štěpanic a Vítkovic. Z Roketnice do Martinic se jezdilo přes Vysoké. V Trutnově přišlo 30 lidí o život. V haratickém mlýně počítali 30.000 škody. Nejhůř bylo ze čtvrtka na pátek mezi 12. a 2. hod. s půlnoci 29. a 30. července. V Jablonečku bylo ještě na začátku září 150 zákopníků při stavbách po povodni.

Připravila Františka Jandová.

Ve dnech 26. a 27. listopadu t.r. budou občané Československé socialistické republiky poprvé od vzniku Československé federace volit členy obou sněmoven Federálního shromáždění, České a Slovenské národní rady a poslance národních výborů všech stupňů.

Volby do zastupitelských sborů jsou vždy významnou politickou událostí. Představují jeden z hlavních momentů účasti lidu na správě a řízení státu. Většina našeho lidu je pro socialismus, usiluje o jeho rozvoj, protože v tomto společenském řádu vidí budoucnost své země.

Ve všeobecných volbách budeme volit poslance zastupitelských sborů všech stupňů, t.j. poslance Federálního shromáždění, poslance ČNR v ČSR, poslance SNR ve SSR, poslance krajských NV / celkem 10 KNV /, poslance ONV / celkem 120 ONV /, poslance Měst NV a MNV / celkem 10.500 /.

Do ČNR bude voleno 200 poslanců, do SNR 150 poslanců. Do NV všech stupňů bude voleno v celé ČSSR celkem téměř 200.000 poslanců.

Volební období zastupitelských sborů je pětileté. Úkoly a cíle jsou určeny XIV. sjezdem KSČ a jsou rozpracovány ve volebních programech NF.

Volební akt a sčítání odevzdaných hlasů zajišťuje volební komise. V ČSR mají právo volit všichni státní občané, kteří v den volby dosáhnou věku 18 let. Neexistuje žádné omezení. Nevolí pouze osoby zbavené způsobilosti k právním úkonům rozhodnutím soudu a občané, kteří jsou v době voleb ve výkonu trestu odnětí svobody nebo ve vazbě. Právo být volen je rovněž právem všeobecným. Věková hranice pro poslance je 21 let.

V současné době již probíhají intenzivní přípravy voleb NV. Do předvolebních příprav je zapojeno tisíce dobrovolných pracovníků, zájmové kroužky a kulturní uderky, aby obohatily činnost agitačních středisek. Velká pozornost je věnována nejmladším voličům, kteří půjdou k volebním urnám poprvé. Z Východočeského kraje se zúčastní voleb asi 147.000 mladých lidí. Ve Vysokém n. Jiz. jich je 118. V agitačních střediscích se seznámí s tím, koho budou volit. Každý se představí s vlastním programem, s kterým voliče seznámí.

S kandidáty na poslance do našeho Měst NV, do ONV i KNV se seznámí občané našeho města na předvolební schůzi, jejíž datum bude včas oznámen.

NF.

Plenární zasedání Mě NV ve Vysokém n. Jiz. se koná dne 7. října 1971. Na tomto zasedání bude zástupci KNV v Hradci Králové předán dekret dle kterého se mění označení MNV na Městský národní výbor s působností od 1. října 1971. Na zasedání bude též provedeno hodnocení práce Národního výboru za celé uplynulé volební období. Věříme, že se tohoto zasedání zúčastní co největší počet našich občanů.

V minulém čísle Větrníku jste byli informováni, že veřejná schůze bude se konat 11. října 1971. Sdělujeme, že tato veřejná schůze se uskuteční po Národní divadelní přehlídce dne 1. listopadu 1971. Na schůzi se představí kandidáti na poslance do zastupitelských sborů a současně budete seznámeni s volebním programem Národní fronty pro příští volební období.

Věříme, že projevíte zájem o dění ve svém městě a veřejné schůze se všichni zúčastníte. Bližší bude ještě včas oznámeno.

V minulém týdnu byl ve Vysokém n. Jiz. ustaven Socialistický svaz mládeže. Přijeme mladým do jejich práce hodně úspěchů.

Bude vás zajímet, že

Na Národní festival vesnických a zemědělských souborů se upravuje divadelní budova Krakonoš, aby přivítala naše festivalové hosty. Upravuje se sociální zařízení.

V září opět začal své zkoušky pěvecký soubor Krakonoš, který se připravuje na koncert v listopadu u příležitosti 110 let sborového zpěvu ve Vysokém. Naš soubor bude účinkovat spolu s Pěvec. sdružením krkonošských učitelů z Jilemnice, kteří budou našimi hosty.

Vlast. muzeum má stále ještě značnou návštěvnost - hlavně školy, které se přicházejí podívat na Krakonoše. V měsíci srpnu prošlo muzeem přes 4.600 osob.

Počasi:

1. září na sv. Jiljí bylo pěkně, to znamená kalej podzim. Tak by to mělo potvrdit to, že už byl na horách sníh a dyž to je do sv. Václava, tak se podzim vyžáří. Jináč celkem není žádný spoleh na barometer, vono si to dělá co chce. Půlou září se začly kopat bandory a je to jak sme poudali - skorobroky/na nnešní dobu /, nejsou to holt sejkoráky, ale jináč sou kalý. Naš statek má bandory pořánný.

Kolem 20. září se krapet veteplilo, posperchlo a začly se esmitat ukazovat hadu-
le i kalý houbišťata. / Musíme doměnku p. Ž. Vodsedálka poopravit, protože rostou. / Jen
tyby pobýlo! Nadarmo se u nás na Vysočtě neříká, že ještě uhodí - inde tomu říkají "babí
léto." Tak se tejdě lidi po hájišťatech tumlují, aby asi krapet hub nasušili na vá-
noční hubník. Bez něj se u nás štědrej večír nevobejde.

Ty, oo to čtou, řeknou, že ve Věterníku culíme už v září vo štědrým dnu, ale dyž
si to jeden spočítá, tak vod 26. září za 3 měsíce je po vánocích ani nemerknete.

Narozeniny .

8. září oslavil p. František Klíma 80 let,
15. září oslavil p. Čeněk Kramář 86 let,
22. září oslavila pí. Anežka Ďoubalíková 89 let,
23. září oslavil p. Emil Hořavka 75 let.

Všem jmenovaným přejeme do dalších let hodně zdraví!

Úmrtí.

7. září zemřela v Brně pí. Věra Balatková, vdova po dirigentu Antonínu
Balatkově, ve věku 80 let.
26. září zemřel ve Vlašimi pan Hynek Pavlík, vysocký rodák, ve věku 75 let.

Čest jejich památce!

Redakci zaslané použité i nepoužité rukopisy nejsou-li vyžádány zpět, ukládají se
do archivu zpravodaje.
Větrník vychází jednou za měsíc. Řídí redakční rada. Příspěvky zasílejte nejpozději
do 15. každého měsíce do Vlastivědného muzea.
Cena 1.-Kčs.